

Počet zmínek: 1

Online: 1

Seskupeno dle: Typu média

Seřazeno dle: Datum vydání - od nejnovějších

Online 1

Miloval krásnou princeznu, ale štěstí našel s učitelkou. Zdeněk Žák má pět dětí a dnes je farmářem

[přejít na web](#), [zobrazit sken](#)

Online, Datum publikace: 09.02.2026 17:58, Datum importu: 09.02.2026 18:06, Zdroj: medium.seznam.cz, Autor: Glosátor, Rubrika: Lidé a společnost, Periodicita: Denně, Provozovatel: Seznam.cz, a.s., Země: CZ, AVE: 99 000 Kč, GRP: 7,03, OTS: 632 325, Měsíční návštěvnost: 23 125 884, Celková návštěvnost: 20 472 201, RU/den: 632 325, RU/měsíc: 2 961 491

Zdeněk Žák je hercem, jehož tvář zná každý, i když si možná hned nevybaví jméno. Cesta k herectví pro něj ale nebyla přímočará – otec z něj chtěl mít nástrojáře a on sám snil o životě lesníka. Osud však rozdál karty jinak.

Článek

Zdeněk Žák se narodil v Praze roku 1952 do rodiny, kde divadlo nemělo své místo. Jeho otec byl nástrojář – muž zvyklý na chladný kov a přesnost strojů. Přál si, aby syn kráčet v jeho stopách a ovládl řemeslo jako on. Malý Zdeněk sice miloval příběhy, ale více než prkna jeviště ho tehdy lákala příroda: v dětských snech chtěl být lesníkem, myslivcem, žít v lese, v přírodě.

Osud však zvolil jinak – nebo spíše otec. Když u syna lékaři našli zdravotní potíže a zakázali mu práci ve výškách či v extrémních podmínkách, padla volba definitivně na otcovo řemeslo. Žádný lesník. Žádný herec. Nástrojář. Tečka.

Poslušný syn tedy nastoupil do učení na nástrojáře. Výuční list nakonec domů donesl a otec byl spokojený – vždyť syn má zlaté řemeslo, o budoucnost postaráno. Uvnitř mladého muže se ale mísil pocit prázdnoty a vzdoru.

Pak to přišlo zčistajasna. Jednoho večera se Zdeněk dozvěděl o ochotnickém divadelním souboru, který hledal nové tváře. Váhal jen chvíli. Náhoda? Osud? Snad obojí. Zkusil se přihlásit k ochotníkům – a právě takhle zdánlivě nevinná zvědavost obrátila jeho život vzhůru nohama.

Poprvé stanul na prknech malého jeviště a ucítil, jako by mu pod nohama proudil proud energie. Divadlo ho okouzlo. Ten večer, kdy před hrstkou diváků pronesl své první repliky, poznal, že tady je doma. Že tohle je to „něco jiného“, co v něm tak vřelo.

Ještě dochodil večerní Lidovou konzervatoř pro pracující – a přišel další zlom. Na jedné ze zkoušek pomáhal spolužačkám s hereckými výstupy (jako jediný muž v kurzu hrával všechny pánské role) a všiml si ho zkušený pedagog František Vicena. Po představení si vzal mladíka stranou a řekl mu, že by se měl zkusit přihlásit na DAMU.

V těch pár slovech bylo vše. Zdeněk Žák poslechl. Přihlásil se na Divadelní fakultu AMU – a ke svému úžasu byl bez okolků přijat, ani nemusel skládat klasické zkoušky. Tak výjimečný talent v něm odborníci rozpoznali.

Mezi spolužáky měl budoucí hvězdy – Simonu Stašovou, Janu Paulovou či Ivana Luťanského – a ani vedle nich se neztratil. Naopak, pedagogové si všímali jeho poctivé přípravy a vnitřní disciplíny. Možná právě ten technický dril z dílny, ta přesnost a vytrvalost, mu pomohly vyniknout mezi bohémy.

Na prknech znamenajících svět

Už během studií dostal Žák příležitost zahrát si malou roli na jevišti Národního divadla. Poprvé stál v majestátním prostoru „Zlaté kapličky“ a třásl se mu ruce nervozitou. Ale jen do chvíle, než zazněla první slova. Pak trémy nechal v zákulisí a ponořil se do role. Po absolutoriu přišel rok 1976 a s ním první angažmá – v ostravském Divadle Petra

Bezruč.

Vyměnil rodnou Prahu za průmyslovou **Ostravu**, což byl kulturní šok. Ocitl se daleko od domova, v drsném kraji uhlí a železa, ale našel tam sám sebe. Na jevišti Bezručova divadla strávil rok a půl, pak musel narukovat na vojnu. Po návratu ještě nějaký čas hrál ve **Státním divadle** v **Ostravě**, celkem čtyři roky života prožil na ostravských scénách.

Na jedné přehlídce mladých divadelních talentů si Žáka všiml režisér Zdeněk Buchvaldek. Nabídl mu, aby se vrátil do Prahy – do souboru Realistického divadla (dnešní Švandovo divadlo). Pro mladého herce, kterému **Ostrava** dala průpravu a sebevědomí, to byla výzva. Přijal. V Realistickém divadle strávil přes deset let tvrdé herecké práce.

Byla to 80. léta, doba nesvobody, a na jevišti často musel dávat pozor, jak co zahraje. Přesto nebo právě proto se tu zdokonalil – naučil se, jak i vedlejší postavou zaujmout diváky. Jeviště Realistického divadla se stalo jeho druhým domovem.

Později prošel ještě dalšími pražskými scénami – Divadlo pod Palmovkou, Divadlo ABC... Nakonec kolem roku 2000 zakotvil u principála Karla Heřmánka v Divadle Bez zábradlí. Tam se setkal se svou budoucí dlouholetou jevištní partnerkou Veronikou Freimanovou.

Už více než 15 let spolu excelují ve hře Každý rok ve stejnou dobu – dojemném příběhu milenců, kteří se scházejí jednou ročně. V Bez zábradlí vytvořil Zdeněk Žák celou galerii rolí: od komediálních až po tragické. V Kvartetu hraje vysloužilého operního pěvce, který vzpomíná na zašlou slávu – jako by v tom kuse předjímal vlastní budoucnost.

Sláva před kamerou

Zdeněk Žák ale nezůstal jen na prknech divadel. Už od počátku 70. let spolupracoval s televizí. Objevil se v desítkách, možná stovkách televizních inscenací, seriálů a filmů. Nebyl to typ idolů z plakátů, spíš spolehlivý chameleon vedlejších rolí. Diváci ho znali od vidění, i když jméno si ne a ne vybavit.

Zatímco někteří kolegové zářili v hlavních rolích, on trpělivě budoval postavy, které často ani neměly jméno v titulcích. Nevadilo mu to? Možná někdy zabořilo, že zůstává ve stínu, ale Žák miloval herectví jako řemeslo – a každou roli bral vážně, i kdyby to byl jen „muž s kloboukem v pozadí“.

Už v 70. letech účinkoval snad ve více než 150 televizních seriálech a inscenacích. Hrál v populární sáze Synové a dcery Jakuba Skláře, kde zblízka pozoroval mistrovství Ludka Munzara. Objevil se v normalizačních seriálech Muž na radnici či Okres na severu, byť to byly spíš drobné epizodky. A pak desítky dalších: Sanitka, Dlouhá míle, porevoluční Dobrá čtvrť, Náměstíčko...

Zkrátka, kdykoli česká televize něco většího natáčela, měl Zdeněk Žák velkou šanci, že bude u toho. V devadesátých letech si zahrál inženýra Chudého v oblíbeném seriálu Život na zámku a paradoxně tu roli získal jen díky tomu, že uměl jezdit na koni – filmaři tenkrát prostě potřebovali herce, který se udrží v sedle.

V nekonečném seriálu Ordinace v růžové zahradě ztvárnil bodrého pediatra, ze kterého se postupně stal zlomený alkoholik – scénář uměl překvapit i jeho samotného. A v komediálním seriálu Doktoři z Počátků baval diváky jako svérázný Lexa, venkovský dobrák.

Na filmovém plátně se objevil například v trpké komedii Obsluhoval jsem anglického krále režiséra Jiřího Menzela. Jeho filmografie čítá přes osmdesát snímků – často malé role, ale v důležitých filmech. Hrál ve válečném dramatu Člověk proti zkáze (1989) a v krimi thrilleru Gangster Ka (2015) překvapil v temné vážné poloze jako úplatný policista. Také miluje komedie – ve filmech Miluji tě modře (2017) nebo Léto s gentlemanem (2019) vnesl na plátno laskavý humor a civilnost. A nedávno potěšil diváky rolí v komedii Pánský klub (2022), kde si utahuje z mužských stereotypů.

Významnou kapitolou jeho kariéry je dabing. Od roku 1980 se Žák intenzivně věnuje také hlasovému herectví. Jeho hluboký, sametově zabarvený hlas zní z mnoha zahraničních filmů a seriálů – propůjčil ho například postavám v populárním seriálu MASH či v animovaných pohádkách. V českém znění díky němu promlouvají hollywoodští drsníci i dobrosrdeční dědečkové.

Pestrý partnerský život

Stejně pestrý jako jeho herecká dráha byl i jeho život osobní. Mladý, pohledný herec neunikl pozornosti kolegyně. Osud tomu chtěl, že se zahleděl do herečky Jorgy Kotrbové – éterické krásy, která v 70. letech okouzlovala diváky coby

princezna ve filmových pohádkách. Zdeněk a Jorga se potkali během společného angažmá v divadle.

Zamilovali se rychle a brzy do toho „praštili“. Pro Žáka to bylo jako sen – oženil se s jednou z nejkrásnějších hereček své generace. Vzal si doslova princeznu z pohádky. Vstoupil tak i do role otce: Jorga měla z předchozího vztahu malou dcerku Tamaru, které se stal tatínkem. Krátce nato přivítali na svět společné děti, dceru Julii a syna Václava. Mladá rodina vypadala idylicky.

Jenže pohádka neměla trvat. Po necelých pěti letech manželství začalo skřípat a přišel rozvod. Bylo to zklamání, osobní nezdar, který Žák nesl těžce uvnitř, přestože na veřejnosti zachovával klid. „Žárlivost v tom nebyla. Jorga byla nádherná, skvělá žena, ale k žárlivosti mi nedávala záminku. Jen nám to prostě nevyšlo,“ vzpomínal po letech hořce.

Druhá velká láska přišla nečekaně a úplně z jiného světa. Zdeněk se seznámil s nenápadnou učitelkou z mateřské školy jménem Zuzana. Žádná herečka, žádná celebrita. „Měla stejné povolání jako moje maminka,“ podotýká Žák – možná právě ta prostá laskavost a stabilita ho přitahly.

Zuzana už měla dvě malé dcerky z předchozího vztahu, a tak když si ji Zdeněk vzal, rozrostla se mu rodina rázem o další děti. A brzy se jim narodila ještě společná dcera, kterou pojmenovali Zuzanka – tatínkova holčička, která dnes kráčí v jeho šlépějích a stala se herečkou stejně jako on.

Žák najednou vychovával pět dětí – a dělal to s otevřeným srdcem. „Rozdíl mezi nimi jsem nikdy nedělal,“ říká o svých nevlastních i vlastních ratolestech. Nejstarší nevlastní dceru Tamaru přijal, jako by byla jeho. Stejně tak dvě malé dcerky druhé manželky – odmalička jim byl tátou.

A všechny své děti vedl ke skromnosti a samostatnosti. „Nejmladší dceru Zuzanu jsem vychovával tak, aby si nemyslela, že je něco víc. Všechny dcery spolu vycházejí výborně... Vedl jsem je k tomu, aby měly i nějaké klukovské dovednosti. Umí rozdělat oheň a tak podobně,“ vypráví herec. Hrdý otec mnoha dětí – to je role, která mu změnila pohled na život. Najednou nešlo jen o potlesk a kariéru, ale o rodinu.

Přímý člověk

Ani v pokročilejším věku se Zdeňku Žákovi konflikty nevyhýbaly. Vždy byl znám jako přímý člověk, který co na srdci, to na jazyku. Když přišla pandemie covidu-19, patřil k těm, kteří otevřeně zpochybňovali paniku kolem ní. „Celé mi to připadalo nadnesené. Média se chovala tak, že mi to přišlo místy až zbytečné... Podle mě se v tom točily velké peníze a prosperovaly z toho farmaceutické firmy,“ prohlásil nekompromisně.

Tahle jeho skeptická slova mnohé překvapila – Žák nikdy nechtěl být aktivista, ale zkušenost ze života v totalitě ho naučila nevěřit slepě oficiálním pravdám. Když pak roku 2022 vypukla válka na Ukrajině, přiznal naopak, že „to vůbec nechápe. Je to hrozné a dost se bojí, aby se ten konflikt nerozšířil... Je to opravdu strašné,“ svěřil se sklesle. Uvnitř drsný chlap, navenek citlivý muž plný strachů – i takový je Zdeněk Žák.

Jeho největší rozruch ale způsobil spor, který se odehrál ve škole. Kromě hraní se totiž Žák dlouhá léta věnoval i pedagogické činnosti. Učil mladé adepty herectví na Mezinárodní konzervatoři v Praze a vedl tam celé herecké oddělení. Jenže najednou, po deseti letech, přišel šok: vedení školy ho v roce 2024 z funkce vedoucího odvolalo a na jeho místo dosadilo herečku Yvettu Blanarovičovou – jeho mladší kolegyni.

Pro Žáka rána. „Ano, skončil jsem. Vyšoupla mě Blanarovičová. Každý jsme měli jiný pohled na to, jak oddělení vést,“ řekl roztrpčeně médiím. Tvrdí, že kolegyně o něm šířila drby, že už je nemocný a nezvládá to. „Cítím se na svůj věk naprosto dobře... Ve skutečnosti mě vyštípali,“ prohlásil zatrpkle. Nabídku, aby zůstal aspoň řadovým učitelem, odmítl. Odešel ze školy rovnou, se zlomeným srdcem i hrdostí.

Yveta Blanarovičová však jakékoli intriky popřela a tvrdí, že nabídku vést oddělení dostala od vedení školy a pouze ji přijala, a že ke Zdeňkovi chová úctu. Celá kauza plnila stránky bulváru jako „válka herců“.

Po všech profesionálních úspěších i hořkých chvílích našel Zdeněk Žák paradoxně největší klid a štěstí mimo hlavní město. Před téměř třiceti lety se totiž rozhodl udělat radikální krok: vyměnil ruch Prahy za ticho venkova. Se svou druhou ženou Zuzanou prodali městský byt a odstěhovali se na starý statek u Českého Brodu.

Důvodem bylo zdraví dětí – potřebovaly čistý vzduch – ale postupně zjistili, že už by ve městě žít nechtěli. Z Žáka se stal vášnivý farmář. Chovají koně, o které se stará hlavně manželka, protože jemu už přece jen ubývá sil. Zato on propadl kouzlu včelaření. „Mám pět včelstev. Snažím se pěstovat rostliny, které včelám prospívají, mám takovou

staročeskou zahradu,“ popisuje nadšeně svůj venkovský život.

Ráno si přivstane, obejde zahradu, zkontroluje úly, pohladí svého psa. Teprve potom nasedne do auta a rozjede se do Prahy na zkoušku či představení – když se mu tedy zrovna chce. Už nemusí nic - ale hraní pořád miluje.

Zdroje:

[https://cs.wikipedia.org/wiki/Zden%C4%9Bk_%C5%BD%C3%A1k_\(herec\)](https://cs.wikipedia.org/wiki/Zden%C4%9Bk_%C5%BD%C3%A1k_(herec))

<https://zeny.iprima.cz/valka-mezi-herci-blanarovicova-zak-489970>

<https://www.blesk.cz/clanek/celebrity-ceske-celebrity/474339/herc-zdenek-zak-slavi-65-narozeniny-jeho-prvni-zenou-byla-kotrbova-ted-zije-na-farme.html>

<https://zeny.iprima.cz/zdenek-zak-ulovil-nejkrasnejsi-ceskou-herecku-proc-jim-manzelstvi-nevyslo-110119>

<https://www.fdb.cz/osobnost/4731-zdenek-zak>

<https://strednicechy.rozhlas.cz/zdenek-zak-v-serialu-zivot-na-zamku-jsem-si-zahral-diky-tomu-ze-umim-jezdit-na-8946528>

https://www.tyden.cz/rubriky/celebrity/zdenek-zak-pandemii-neveril-alka-ho-desi_556864.html

Medium.cz Hledat...

MOJE SLEDOVÁNÉ CHCI ZAČÍT PSÁT

Lidé a společnost

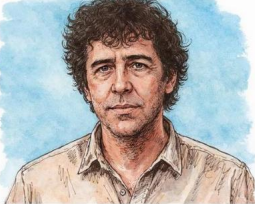
Medium.cz > Lidé a společnost > Miloval krásnou princeznu, ale štěstí našel s učitelkou. Zdeněk Žák má pět dětí a dnes je farmářem

Miloval krásnou princeznu, ale štěstí našel s učitelkou. Zdeněk Žák má pět dětí a dnes je farmářem

GLOSÁTOR 232

Poslechněte si tento článek

Medium.cz je otevřená blogovací platforma, kde mohou lidé volně publikovat své texty a videa. Najde o postoj Seznam.cz ani žádný z jeho redaktorů.

DNEŠ 9. 2. 17:25

Zdeněk Žák je hercem, jehož tvář zná každý, i když si možná hned nevybaví jméno. Cesta k herectví pro něj ale nebyla přímočará – otec z něj chtěl mít nástrojáře a on sám snil o životě lesníka. Osud však rozděl karty jinak.

Zdeněk Žák se narodil v Praze roku 1952 do rodiny, kde divadlo nemělo své místo. Jeho otec byl nástrojář – muž zvyklý na chladný kov a přesnost strojů. Pál si, aby syn kráčet v jeho stopách a ovládl řemeslo jako on. Malý Zdeněk sice miloval příběhy, ale více než prkna jeviště ho tehdy lákala příroda: v dětských snech chtěl být lesníkem, myslivcem, žít v lese, v přírodě.

Osud však zvolil jinak – nebo spíše otec. Když u syna lékaři našli zdravotní potíže a zakázali mu práci ve výškách či v extrémních podmínkách, padla volba definitivně na otcovo řemeslo. Žádný lesník. Žádný herec. Nástrojář. Tečka.

Poslušný syn tedy nastoupil do učení na nástrojáře. Výuční list nakonec domů donesl a otec byl spokojený – vždyť syn má zlaté řemeslo,

Poslušný syn tedy nastoupil do učení na nástrojáře. Výuční list nakonec domů donesl a otec byl spokojený – vždyť syn má zlaté řemeslo, o budoucnost postaráno. Uvnitř mladého muže se ale mísil pocit prázdnoty a vzdoru.

Pak to přišlo zčistajasna. Jednoho večera se Zdeněk dozvěděl o ochotnickém divadelním souboru, který hledal nové tváře. Váhal jen chvíli. **Náhoda? Osud?** Snad obojí. Zkusil se přihlásit k ochotníkům – a právě tahle zdánlivě nevinná zvědavost obrátila jeho život vzhůru nohama.

Poprvé stanul na prknech malého jeviště a ucítil, jako by mu pod nohama proudil proud energie. Divadlo ho okouzlo. Ten večer, kdy před hrstkou diváků pronesl své první repliky, poznal, že tady je doma. Že tohle je to „něco jiného“, co v něm tak vřelo.

Ještě dochodil večerní Lidovou konzervatoř pro pracující – a přišel další zlom. Na jedné ze zkoušek pomáhal spolužačkám s hereckými výstupy (jako jediný muž v kurzu hrával všechny pánské role) a všiml si ho zkušený pedagog František Vícena. Po představení si vzal mladíka stranou a řekl mu, že by se měl zkusit přihlásit na DAMU.

V těch pár slovech bylo vše. Zdeněk Žák poslechl. Přihlásil se na Divadelní fakultu AMU – a ke svému úžasu byl bez okolků přijat, ani nemusel skládat klasické zkoušky. Tak výjimečný talent v něm odborníci rozpoznali.

Mezi spolužáky měl budoucí hvězdy – Simonu Stašovou, Janu Paulovou či Ivana Luťanského – a ani vedle nich se neztratil. Naopak, pedagogové si všímali jeho poctivé přípravy a vnitřní disciplíny. Možná právě ten technický dril z dílny, ta **přesnost a vytrvalost**, mu pomohly vyniknout mezi bohémy.

Na prknech znamenajících svět

Už během studií dostal Žák příležitost zahrát si malou roli na jevišti Národního divadla. Poprvé stál v majestátním prostoru „Zlaté kapličky“ a třásl se mu ruce nervozitou. Ale jen do chvíle, než zazněla první slova. Pak trémy nechal v zákulisí a ponořil se do role. Po absolutoriu přišel rok 1976 a s ním první angažmá – v ostravském Divadle Petra Bezruče.

Vyměnil rodnou Prahu za průmyslovou Ostravu, což byl kulturní šok. Ocítil se daleko od domova, v drsném kraji uhlí a železa, ale našel tam sám sebe. Na jevišti Bezručova divadla strávil rok a půl, pak musel narukovat na vojnu. Po návratu ještě nějaký čas hrál ve Státním divadle v Ostravě, celkem čtyři roky života prožil na ostravských scénách.

Na jedné přehlídce mladých divadelních talentů si Žáka všiml režisér Zdeněk Buchvaldek. Nabídl mu, aby se vrátil do Prahy – do souboru Realistického divadla (dnešní Švandovo divadlo). Pro mladého herce, kterému Ostrava dala průpravu a sebevědomí, to byla výzva. Přijal.

Zdeněk Buchvaldek. Nabídl mu, aby se vrátil do Prahy – do souboru Realistického divadla (dnešní Švandovo divadlo). Pro mladého herce, kterému Ostrava dala průpravu a sebevědomí, to byla výzva. Přijal. V Realistickém divadle strávil přes deset let tvrdé herecké práce.

Byla to 80. léta, doba nesvobody, a na jevišti často musel dávat pozor, **jak** co zahraje. Přesto nebo právě proto se tu zdokonalil – naučil se, jak i vedlejší postavou zaujmout diváky. Jeviště Realistického divadla se stalo jeho druhým domovem.

Později prošel ještě dalšími pražskými scénami – Divadlo pod Palmovkou, Divadlo ABC... Nakonec kolem roku 2000 zakotvil u principála Karla Heřmánka v Divadle Bez zábradlí. Tam se setkal se svou budoucí dlouholetou jevištní partnerkou Veronikou Freimanovou.

Už více než 15 let spolu excelují ve hře *Každý rok ve stejnou dobu* – dojemném příběhu milenců, kteří se scházejí jednou ročně. V Bez zábradlí vytvořil Zdeněk Žák celou galerii rolí: od komediálních až po tragické. V *Kvartetu* hraje vysloužilého operního pěvce, který vzpomíná na zašlou slávu – jako by v tom kuse předjímal vlastní budoucnost.

Sláva před kamerou

Zdeněk Žák ale nezůstal jen na prknech divadel. Už od počátku 70. let spolupracoval s televizí. Objevil se v desítkách, možná stovkách televizních inscenací, seriálů a filmů. Nebyl to typ idolů z plakátů, spíš spolehlivý chameleon vedlejších rolí. Diváci ho znali od vidění, i když jméno si ne a ne vybavit.

Zatímco někteří kolegové zářili v hlavních rolích, on trpělivě budoval postavy, které často ani neměly jméno v titulcích. **Nevadilo mu to?** Možná někdy zabořilo, že zůstává ve stínu, ale Žák miloval herectví jako řemeslo – a každou roli bral vážně, i kdyby to byl jen „muž s kloboukem v pozadí“.

Už v 70. letech účinkoval snad ve více než 150 televizních seriálech a inscenacích. Hrál v populární sáze *Synové a dcery Jakuba Skláře*, kde zblízka pozoroval mistrovství Luďka Munzara. Objevil se v normalizačních seriálech *Muž na radnici* či *Okres na severu*, byť to byly spíš drobné epizodky. A pak desítky dalších: *Sanitka*, *Dlouhá míle*, porevoluční *Dobrá čtvrť*, *Náměstíčko*...

Zkrátka, kdykoli česká televize něco většího natáčela, měl Zdeněk Žák velkou šanci, že bude u toho. V devadesátých letech si zahrál inženýra Chudého v oblíbeném seriálu *Život na zámku* a paradoxně tu roli získal jen díky tomu, že uměl jezdit na koni – filmaři tenkrát prostě potřebovali herce, který se udrží v sedle.

V nekonečném seriálu *Ordinace v růžové zahradě* ztvárnil boдрého pediatra, ze kterého se postupně stal zlomený alkoholik – scénář uměl překvapit i jeho samotného. A v komediálním seriálu *Doktoři z Počátků* baval diváky jako svérázný Lexa, venkovský dobrák.

Na filmovém plátně se objevil například v trpké komedii *Obsluhoval jsem*

bavil diváky jako svérázný Lexa, venkovský dobrák.

Na filmovém plátně se objevil například v trpké komedii *Obsluhoval jsem anglického krále* režiséra Jiřího Menzela. Jeho filmografie čítá přes osmdesát snímků – často malé role, ale v důležitých filmech. Hrál ve válečném dramatu *Člověk proti zkaže* (1989) a v krimi thrilleru *Gangster Ka* (2015) překvapil v temné vážné poloze jako úplatný policista. Také miluje komedie – ve filmech *Miluji tě modře* (2017) nebo *Léto s gentlemanem* (2019) vnesl na plátno laskavý humor a civilnost. A nedávno potěšil diváky rolí v komedii *Pánský klub* (2022), kde si utahuje z mužských stereotypů.

Významnou kapitolou jeho kariéry je dabing. Od roku 1980 se Žák intenzivně věnuje také hlasovému herectví. Jeho hluboký, sametově zabarvený hlas zní z mnoha zahraničních filmů a seriálů – propůjčil ho například postavám v populárním seriálu MASH či v animovaných pohádkách. V českém znění díky němu promlouvají hollywoodští drsníci i dobrosrdeční dědečkové.

Pestrý partnerský život

Stejně pestrý jako jeho herecká dráha byl i jeho život osobní. Mladý, pohledný herec neunikl pozornosti kolegyně. Osud tomu chtěl, že se zahleděl do herečky Jorgy Kotrbové – éterické krásky, která v 70. letech okouzlovala diváky coby princezna ve filmových pohádkách. Zdeněk a Jorga se potkali během společného angažmá v divadle.

Zamilovali se rychle a brzy do toho „praštili“. Pro Žáka to bylo jako sen – oženil se s jednou z nejkrásnějších hereček své generace. Vzal si doslova princeznu z pohádky. Vstoupil tak i do role otce: Jorga měla z předchozího vztahu malou dcerku Tamaru, které se stal tatínkem. Krátce nato přivítali na svět společné děti, dceru Julii a syna Václava. Mladá rodina vypadala idylicky.

Jenže pohádka neměla trvat. Po necelých pěti letech manželství začalo skřípat a přišel rozvod. Bylo to zklamání, osobní nezdar, který Žák nesl těžce uvnitř, přestože na veřejnosti zachovával klid. „*Žárlivost v tom nebyla. Jorga byla nádherná, skvělá žena, ale k žárlivosti mi nedávala záminku. Jen nám to prostě nevyšlo,*“ vzpomínal po letech hořce.

Druhá velká láska přišla nečekaně a úplně z jiného světa. Zdeněk se seznámil s nenápadnou učitelkou z mateřské školy jménem Zuzana. Žádná herečka, žádná celebrita. „*Měla stejné povolání jako moje maminka,*“ podotýká Žák – možná právě ta prostá laskavost a stabilita ho přitahly.

Zuzana už měla dvě malé dcerky z předchozího vztahu, a tak když si ji Zdeněk vzal, rozrostla se mu rodina rázem o další děti. A brzy se jim narodila ještě společná dcera, kterou pojmenovali Zuzanka – tatínkova holčička, která dnes kráčí v jeho šlépějích a stala se herečkou stejně jako on.

Žák najednou vychovával pět dětí – a dělal to s otevřeným srdcem. „*Rozdíl mezi nimi isem nikdy nedělal.*“ říká o svých nevlastních

Žák najednou vychovával pět dětí – a dělal to s otevřeným srdcem. „*Rozdíl mezi nimi jsem nikdy nedělal*,“ říká o svých nevlastních i vlastních ratolestech. Nejstarší nevlastní dceru Tamaru přijal, jako by byla jeho. Stejně tak dvě malé dcerky druhé manželky – odmalička jim byl tátou.

A všechny své děti vedl ke skromnosti a samostatnosti. „*Nejmladší dceru Zuzanu jsem vychovával tak, aby si nemyslela, že je něco víc. Všechny dcery spolu vycházejí výborně... Vedl jsem je k tomu, aby měly i nějaké klukovské dovednosti. Umí rozdělat oheň a tak podobně*,“ vypráví herec. Hrdý otec mnoha dětí – to je role, která mu změnila pohled na život. Najednou nešlo jen o potlesk a kariéru, ale o **rodinu**.

Přímý člověk

Ani v pokročilejším věku se Zdeňku Žákovi konflikty nevyhýbaly. Vždy byl znám jako přímý člověk, který co na srdci, to na jazyku. Když přišla pandemie covidu-19, patřil k těm, kteří otevřeně zpochybňovali paniku kolem ní. „*Celé mi to připadalo nadnesené. Média se chovala tak, že mi to přišlo místy až zbytečné... Podle mě se v tom točily velké peníze a prosperovaly z toho farmaceutické firmy*,“ prohlásil nekompromisně.

Tahle jeho skeptická slova mnohé překvapila – Žák nikdy nechtěl být aktivista, ale zkušenost ze života v totalitě ho naučila nevěřit slepě oficiálním pravdám. Když pak roku 2022 vypukla válka na Ukrajině, přiznal naopak, že „*to vůbec nechápe. Je to hrozné a dost se bojí, aby se ten konflikt nerozšířil... Je to opravdu strašné*,“ světil se sklesle. Uvnitř drsný chlap, navenek citlivý muž plný strachů – i takový je Zdeněk Žák.

Jeho největší rozruch ale způsobil spor, který se odehrál ve škole. Kromě hraní se totiž Žák dlouhá léta věnoval i pedagogické činnosti. Učil mladé adepty herectví na Mezinárodní konzervatoři v Praze a vedl tam celé herecké oddělení. Jenže najednou, po deseti letech, přišel šok: vedení školy ho v roce 2024 z funkce vedoucího odvolalo a na jeho místo dosadilo herečku Yvettu Blanarovičovou – jeho mladší kolegyni.

Pro Žáka rána. „*Ano, skončil jsem. Vyšoupla mě Blanarovičová. Každý jsme měli jiný pohled na to, jak oddělení vést*,“ řekl roztrpčeně médiím. Tvrdí, že kolegyně o něm šířila drby, že už je nemocný a nezvládá to. „*Cítím se na svůj věk naprosto dobře... Ve skutečnosti mě vyštípali*,“ prohlásil zatrpkle. Nabídku, aby zůstal aspoň řadovým učitelem, odmítl. Odešel ze školy rovnou, se zlomeným srdcem i hrdostí.

Yveta Blanarovičová však jakékoli intriky popřela a tvrdí, že nabídku vést oddělení dostala od vedení školy a pouze ji přijala, a že ke Zdeňkovi chová úctu. Celá kauza plnila stránky bulváru jako „válka herců“.

Po všech profesionálních úspěších i hořkých chvílích našel Zdeněk Žák paradoxně největší klid a štěstí mimo hlavní město. Před téměř třiceti lety se totiž rozhodl udělat radikální krok: vyměnil ruch Prahy za ticho venkova. Se svou druhou ženou Zuzanou prodali městský byt a odstěhovali se na starý statek u Českého Brodu.